

watas, konna sãrast ãtteldas ikkes emmatse ollewat: et temma abbiello rikmise pãrrast surmale sunnitas; eht, konna se kõhhus ennamb süggisel petas: et sãrast tappetas, kes ãtte wea perrast ei jõwwa tõistega ãtten miõna lãmmale male, nink ke sis nõlja waiwan peas pikkamisi koolma. — Abbiello armastusest ja ussutawusest piddawa nemma kül suurt luggu. Surmani hoitwa nemma tõine tõise pole. Kolmahawa olli kewwajal siin ãtte mõisa murro pãäl ãts arralastu siwaga emmane. Sis tulli essane paljo aiga eggapãiw tedda kaema: se olli õige halle nõtta. — Nink nisamma suur peap ka neide latselik armastus jõwweto wannu nink hãddaliste wasta ollema, et nemma neid holega toitwa, kunnin nemma weel paigan omma; nink wõhhest nõutwa nemma neile sega pãrramest armo, et nemma neid enne omma arraminnekit lõppetawa. Paljo halwembaste teep mõnnin innemiste. rahwas lõuna. merre saarte pãäl, kun poig omma ellatamur essa nink emma õisefui armo pãrrast nuijaga kolus lõõp, kui neide õllespiddamine tãlle waiwas om. — Ent olgo to kõhtopiddamise assi kui taht, sis om ikkes immes paõna, et tonikurre sãrast wisi piddawa.

Ka mõnnel tõisel wisi nõutwa nemma innemise kõmbet. Kui hone, nink pãäl nemma ellawa, pallama lããp, sis kandwa nemma ommin poige, ke weel ei lenda, omma sãlla pãäl muijale. Merreweritsen linun, kun neil turro pãäl kõhkembaste toidust lõwwis, kõndwa nemma innemiste sean julgeste ulitsid mõda nink tahtwa ikkes, et neile teed antas, mes innemise ka hãmelega teggewa, ke neile ka kallakesi, lihha. tükke ja muud andwa.

Wõga hõlpaste saap tonikurg ka koddolinnus harjotodus. Suurwel hoijap sãrane aidu figist kahjõlikuist ellajist puhta, lenda ka kawwete arra, hennele ennambat toidust otsma, nink tullep ifs jãlle

taggasi. Ennege süggisel peap tedda kinni hoitma, et ta tõistega arra ei lenda. Salwel toidetas tedda konnaega (keldrist) kalluga, solikuidega ja lihuga nink muga, mes ta oppip sõma. Salwe külma kannatap ta kül, ent kange külмага om ta kurb. Ta lassap siik hennega tetta, ni kui om: ommin siwu wãljõfirrutada; nink eal ei raggu ta, ni kui kurg, ommin nõliga tutwid innemisi, ke tãlle hããd tennu. Kik hãteggemist tunnep se lind nink om se eest tennolik. Kikennambaste saap temma lastega sõbratses, mãngip neidega, ajap neid pãrran, wõttap neid siin piddi eht kãussist kinni, lããp sis pakko nink kaep paggeden taggasi, kas latsi ka jãlle tedda pãrran ajawa, lassap henda sis neilt handa eht siwu pitte kinniwõtta, ajap sis jãlle neid pãrran nink mãngip neidega hã tük aiga kõhhalt ni kui latsi effikeskel mãngwa. Ent ni halp ei olle ta mitte, kui koddun petu kurg ommin tantõmissiga; tonikurg om tõttemelene. Sesamma ommin tõttemele ja tarkusega nink ommin mõtlemise, tundmise ja mõistliko tahtmisega, om temma ni figist lindast ausamb, kui elewant figist immejist ellajist ausamb om.

Weel tullep temmast fitta, et ta wõga puhtust armastap. Kui ta pessa pãäl om, sis puhastap ta henda allati nink ei sãlli ommin walge karwa külle õttegi tikko. Ommin ja poige rojust kassip ta pessast wãlja nink wiip kõhhe sãllaja paika arra. — Muidu om temma julge nink ei wãri midõdagi, sest et ta ommin jõudo tunnep; ent kasse pelgap ta ni wõga, et ta henda ka õttest kolust eht wãljatoppitust kassist ennege waiwalt ja hirmo pãrrast wãrristen lassap mõda ajada. — Temma elloigga om ennamb 20 ajastaiga pik, mes õttest koddun petust om nõttu, ke 22 ajastaiga waynas sai.

Kigest sest, mes meije tãwwe tõttega tonikurrest siin olleme juttustanu, õllet siina, armas luggija,